

Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost po rozumu § 7 zák. o ss.

Č. 3093.

Pozemková reforma: I. Ve stížnosti pachtýře na nss proti výpovědi z hospodaření je přípustna námitka nezákonnosti z toho důvodu, že výpověď směřuje toliko proti st-li a nikoliv též proti jeho manželce jako spolupachtýřce. — II. Výpověď daná pachtýři není nezákonnou již proto, že pachtovní poměr skončí dříve než uplyne lhůta výpovědní.

(Nález ze dne 11. ledna 1924 č. 26.699/23).

V ě c: Kurt N. v J. proti státnímu pozemkovému úřadu o výpověď z hospodaření.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Podáním z 26. března 1923 řízeným na okresní soud v Turnově, vypověděl žal. úřad podle §§ 12 a násl. zák. z 8. dubna 1920 č. 329 Sb. ve znění zák. z 13. července 1922 č. 220 Sb. st-le jako pachtýře zabraného dvora J. z hospodaření na nemovitostech k tomuto dvoru patřících na dobu šesti měsíců. V podání tom navrženo, aby výpověď byla doručena st-li a Dru Alainu R. jako vlastníkovu zabraného velko-
statku.

Proti výpovědi směřuje stížnost podaná u nss, o níž bylo uvažováno takto:

Stížnost sice připomíná, že držiteli svěřenství, k němuž patří dvůr J., nebyla výpověď posud dána, ale nedovozuje z této skutečnosti ani nezákonnost nař. opatření ani vadu řízení. Proto nelze v tomto pouhém konstatování spatřovati nějaký po rozumu § 18 zák. o ss formulovaný bod stížnosti a netřeba se obíratí otázkou v odvodním spisu žal. úřadu řešenou, zda by námitka z tohoto tvrzení čerpaná byla přípustnou čili nic.

Stížnost namítá v první řadě, že pachtýřem dvora J. není a nebyl st-l sám, nýbrž st-l se svou manželkou Annou a dovozuje z toho nezákonnost a vadnost výpovědi, dané pouze st-li. Odvodní spis shledává námitku tu nepřipustnou jednak proto, že st-l není prý oprávněn hájiti zájmy své manželky jednak proto, poněvadž vytýká se námitkou tou porušení § 12 náhr. zák. a pro porušení tohoto ustanovení možno si stěžovati u řádného soudu.

Nss neshledal, že by st-l námitkou tou hájil zájmy své manželky. St-l tvrdí, že jsou dva pachtýři dvora, že výpověď daná pouze jednomu je nezákonnou a hájí tedy námitkou tou své právo, tvrdě nezákonnost opatření, zasahujícího v jeho sféru právní. Nelze tedy tvrditi, že by námitka ta byla nepřipustnou z důvodu uplatňovaného odvodním spisem, stejně jako neshledána nepřipustnou s hlediska § 3 a) zák. o ss. Vždyť námitkou tou nebrojí se proti usnesení soudnímu, vydanému k žádosti žal. úřadu, nýbrž proti druhé složce, z níž se výpověď skládá, totiž proti rozhodnutí žal. úřadu, komu má výpověď z hospodaření jako osobě na zabraném statku hospodařící býti dána. A proti této složce výpovědi

je, jak opětně judikováno, možna a přípustna stížnost k nss, poněvadž jde o rozhodnutí správního úřadu a nejde o výtku porušení části I. c) náhr. zák.

Ve věci samé neshledal nss důvodnou ani tuto ani další výtku stížnosti, že totiž pachtovní poměr skončí dříve, než uplyne lhůta výpovědní.

Zák. náhradový stanoví v § 12, že — pokud v zákoně tom není jinak stanoveno — před skutečným převzetím zabraného majetku má býti dána osobám na něm hospodařícím výpověď. Stížnost nepopírá, že st-l v době, kdy výpověď byla dána, na půdě, již se výpověď týká, hospodařil. Proto nelze právem tvrditi, že by výpověď jemu daná byla v rozporu se zákonem nebo jinak vadná. Stížnost míní však, že nebude lze danou výpověď vykonati t. j. odevzdati po uplynutí výpovědní lhůty nemovitosti, o které jde, kdyžtž osobou na zabrané půdě hospodařící ani v době, kdy výpověď byla dána, nebyl st-l sám, nýbrž i jeho manželka, a když v době, kdy nemovitost vypovězená má býti odevzdána, st-l vůbec již osobou hospodařící nebude, poněvadž pachtovní poměr dříve skončí a nebyl a nebude obnoven. Tu však stížnost směšuje dvě od sebe se různící věci, totiž dání výpovědi a vykonatelnost její. Nss, zkoumajе zákonnost nař. rozhodnutí, mohl se zabývati pouze prvou otázkou, zda výpověď daná st-li není v rozporu se zákonem, a nikoliv též otázkou stížností nadhozenou, je-li výpověď ta i proti manželce st-lově účinnou a bude-li vykonatelnou, nebude-li ani st-l v době, kdy lhůta výpovědní uplyne, již na vypovězených nemovitostech hospodařiti. Vždyť vyklizení a odevzdání vypovězených nemovitostí provádí dle § 20 zák. náhr. soud a je tedy kognice nss-u v té příčině dle § 3 a) zák. o ss vyloučena.

Námítky proti výpovědi samé, pokud obsahuje rozhodnutí žal. úřadu, shledány, jak uvedeno, bezdůvodnými a musela proto stížnost býti zamítnuta.

Č. 3094.

Pozemková reforma: Povinnost vlastníka zabrané půdy podle zák. č. 118/1920 udržovati zabraný majetek v dobrém stavu, týče se i budov, které neslouží hospodaření na zabraném majetku.

(Nález ze dne 11. ledna 1924 č. 22.700/23.)

V ě c: Dr. Vilém G. v T. proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze o příkaz k opravě budovy.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím přikázáno bylo ředitelství zabraného velkostatku st-lova, aby sejmoutou střechu nad stájemi ve dvoře S. v T. do 14 dnů nahradilo střechou novou. Rozhodnutí to vydáno bylo k odvolání jeho z výnosu obvodové úřadovny v O., jímž nařizeno bylo pokrýti střechu krytinou lepenkovou.

O stížnosti, vytýkající nař. rozhodnutí nezákonnost a řízení vady, uvažoval nss takto: